

ОРГАН СОЮЗУ
УКРАЇНОК
АМЕРИКИ

OUR LIFE

OFFICIAL
PUBLICATION
OF THE UKRAINIAN
NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE
OF AMERICA

РІК II Ч. 10 ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА., ЖОВТЕНЬ, 1945 ЦІНА 15 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, OCTOBER, 1945 VOL. II No. 10

Вислано одену до Європи

Жіночий Комітет в Нью-Йорку, який з рамени Злученого Українського Американського Допомогового Комітету переводить збірку одяжі для висилки європейським Українцям — завершив перший етап праці. Підготовані Комітетом речі вже вислано до Франції і Бельгії, а третя готова посилка жде на транспорт у Італію.

До Франції і Бельгії Комітет переслав вантажу по 30 бель, прямо на руки українських допомогових комітетів, які у цих краях вже організовані на підставі дозволу місцевої влади. Для Італії бель вже спаковані і лиш ждуть на корабельне місце. Комітет дістав запевнення, що воно найдеться у найближчих тижнях.

І так дякуючи жертвенности нашого громадянства, яке на поклик Комітету переслало одену — ще перед приходом тяжких зимових місяців може дарувати одену нашим нещасним скитальцям в Європі. На цьому місці треба з признанням підкреслити, що наші люди дарували одену вартісну, в доброму стані, при чому безсумніву заслуга жіноцтва, яке дома не жаліло труду при злагоженні посилок та давало речі з благородною думкою, щоб вони справді служили свому призначенню.

На цьому місці треба теж згадати про працю тих ідейних одиниць спосеред нью-йорського жіноцтва, які майже три місяці трудилися над зготуванням цього першого транспорту одяжі. Два рази у тиждень, або й частіше, сходилися жінки разом щоб розпакувати та сортувати речі, прислані до складниць. Від 9 год. рано до 5. вечером йшла мольна праця, майже цілий час виконувана стоячки. І навіть у найгорячіші літні дні ніхто не думав про перерву.

Після організаційної принадлежности над зготуванням перших посилок одяжі у Європу працювали:

Від нью-йорських відділів США пані: К. Пелешок, С. Абрагамовська, Р. Дерех, К. Дроздик, Е.

Ми не падаємо духом

Канадійський "Український Голос" під повищим наголовком містить уривок з листа одної української діячки, який прийшов сюди зі Швейцарії. Зміст листа вказує понад увесь сумнів, що його авторка — це членка Союзу Українок Західної України.

Ділимося ним з нашими Читачками прибиті сумом по втраті цього велитенського організаційного дорібку українського жіноцтва, яким був Союз Українок у Галичині, і Волині. А водночас, по словам авторки "не падаємо духом" вірючи в духову силу нашого народу, якої не знищив Гітлерівський терор, ні не вбе большевицька неволя.

Авторка пише:

"Які труднощі в житті й праці нашої мали ми за існування Польщі, Ви це знаєте. Але годі Вам уявити, яке життя настало для нас з приходом большевицьким у вересні 1939 року. Це не тільки те, що всі наші національні організації перестали існувати, це не тільки був заник нашого національного життя взагалі, це було насильство над кожною людиною зокрема, що їй кажуть жити, думати й бажати по наказу згори. Стільки годі витерпів наш нарід, важко описати.

В обставинах большевицької дійсности неможливо було навіть зберегти архів Союзу Українок. Пропали всі документи й матеріяли про 55-літню працю українського організованого жіноцтва й не збереглося з них нічого для історії. Це саме сталося і з архівами інших українських національних установ.

Підчас першої большевиць-

Кравчук, Н. Бурко, М. Погорилець, Е. Кобзар, М. Харамбура, Н. Бодак, М. Сена, І. Хомів, Е. Корпало, Н. Лятошевська, І. Єдлінська, Е. Лехтей, Н. Гудима, І. Бенцаль; від Комітету Об'єднаних Організацій Н. Й., п-ні М. Демидчук; від Золотого Хреста п-ні М. Моторна і від Тов. Негайна Поміч п-ні М. Лиса.

кої окупації відійшли на віки багато активних громадян, як безпосередні, або посередні жертви большевицького терору, чи тяжких воєнних відносин. Померла проф. Софія Русова, Ольга Кобилянська, Оксана Джиджора-Дзьоба (секретарка централі С.У.), Неоніта Селезінкова (член головного відділу С.У. і голова філії С.У. в Радехові), замордована при відвороті большевиками Марія Весоловська (голова філії С.У. в Стрию), замордована большевиками Стефанія Гаврисевичева і багато інших, що згинули у большевицькій тюрмі, чи на далекій Сибірі, про яких даних не знаємо.

Проте були й вірадрні моменти. Моральні здобутки довголітньої праці С.У. підчас большевицької окупації стали наглядними. **Покійний Митрополит сказав був, що у тих селах, де існували кружки С.У., нарід зняв найбільш гідну поставу та давав відпір супроти большевицьких зазіхань на душу народу.**

Коли большевики покинули західні українські землі, наше жіноцтво рвалося до праці. Навіть у далеких глухих закутках нашого краю, самочинно відновляли діяльність кружки С.У. По містах почалася велика харитативна (милосерна) діяльність. Український нарід не знав ще тоді справжнього обличчя націонал-соціалізму і мав себе, що під німецькою владою буде можлива українська національна робота. Але швидко прийшло розчарування. Зокрема українське жіноцтво (не мало змоги свобідно проявити себе. Про відновлення С.У., як самостійної жіночої організації, не можна було думати. З соромом і глибоким смутком треба сказати, що деяким українським групам, які були на поверхні громадянського життя підчас німецької окупації, припало до смаку антифеміністичне (проти-жіноче) становище гітлеризму й вони послідовно наслідували німецькі зразки та трактували жінок як підрядний чинник. Ко-

лишні наші громадянки мусіли усунутися в тінь, а на поверхні з'явилися одиниці маловартісні.

Але і цей гнітучий період в нашому народі вже поза нами. Незабутні лише і свіжі в відчутті втрати, які ми маємо в людях за цей період.

І ось всі ці жертви, здавалося, даремні. Наша Батьківщина під большевиками, провідна верства українського народу, маси робітників та селян на скитальщині. За ними страхиття в'їни зі всією жорстокістю і всіми страхиттями. Ми пішли в світ як жебраки-нуждарі. Втратили ми все: Батьківщину, родинний дім, особистий дорібок. Про умовини нашого теперішнього життя годі писати. Їх тяжко уявити собі людям що живуть в нормальних обставинах культурних країн. Здавалося, що життя, де кожного дня існує проблема даху над головою, кавалка хліба, де всі ми розпорошені і розгублені від своїх найближчих останніми воєнними подіями, де нема почти, газети, ні можливостей комунікації, де відгороджені ми від світу немов китайським муром, де нема жадних перспектив на майбутнє для нас як спільноти, де нічого крім буднів злободенного життя і страху перед примусовим поворотом до краю, здавалося, що серед такого життя не буде в нас бажання шукати знову власних шляхів і власних сил до дальшого нового життя. **Та ми не падаємо духом! Віримо в невмирущі сили нашого народу, відчуємо його таємну міць там, де ніхто її досягнути не може крім нас самих.** Почуття української спільноти і глибокий ідейний оптимізм — віра в призначення нашого народу!

УКРАЇНСЬКИЙ ЖІНОЧИЙ КОМІТЕТ У ПАРИЖІ

З метою несення помічі хворим, бездомним та безробітним завязався у Парижі Український Жіночий Комітет. Виглядає, що це перша жіноча організація, яка повстала у післявоєнній Європі.

Редакція "Нашого Життя" навязала з ним контакт.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Меланія Мілянович, кореспондентка в англійській мові.

Українські статті й дописи посилають до редакторки, англійські до кореспондентки.

Оголошення, передплати посилають до Централі, 866 N. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів року 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі числа 15 центів.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Як оцінювати книжку

(3 нагоди жовтня — місяця книжки)

Розгорнула я сьогодні одну нашу газету і на третій сторінці мої очі задержалися на списку книжок поважної української книгарні. "Мучениця в короні, або тайни дворів цесарських" — стоїть у списку на першому місці. Протираю очі — вірити не хочеться! Але ні, стоїть чорне на білому: повість на тлі життя і вчинків цесареві Єлисаветі, матері нещасного архикнязя Рудольфа. Ціна 60 центів, а на горі острого, що деяких книжок лиш по кілька примірників — тому спішіть люди, бо скоро не буде!

Відколи розпочалася війна в Європі і звязок з краєм перервався — розпитую по усіх усюдах за примірником Франкового "Мойсея", який все був моїм вибраним твором української літератури. Не найшовши у ніодній нашій книгарні, я питала приватних людей пропонувала ціну, яку захочуть. Даремне! А тимчасом — кожного разу, як у ностальгійному настрою пічну собі строфу:

"Добігало вже сонце до гір
Величезне, червоне,

І було як иливак і герой,
Що знесилений тоне".

бачу як на долоні піскові, жовті гори над берегом рідного Дністра, за які скочується огненна соняшна куля. Біблійний краєвид і постати — чеж у Франка українська земля і нарід!

"По безкрайному небі лила
Мелянхоя гъмiana,

І тремтіло шакалів веття,
Як болючая рана".

Ще одна, дві стрічки і на цьому кінець — пам'ять заводить. І кожного разу аж плакати хочеться з досади, що не мож сягнути на полицю по книжку і поглянути, що наступає далі. Нитка настрою-спогаду брутально рветься. Яка втрата!

Маємо українські видавничі спілки, книгарні, друкарні, міліонові інституції, полиці ювілейних книг, календарів і "Мучениці в короні" — а хоч ридай і закликай, у цілій Америці не купиш одного примірника Франкового "Мойсея"! Питала наших людей, що в книжковому бізнесі, докоряла впливовим інтелігентам, і усюди ця сама відповідь: "Для кого видавати? Наші люди не звикли читати літератури!"

А чому? — питаєш. І треба самому давати на це відповідь: бо ніхто не освідомляє наших людей, яку книжку варто читати та видавати на неї гроші. Підсувається їм у руки безвартісний задрукований папір, а потім кидається оскарженням, що люди не хочуть читати нічого поважного.

Коли при цьому зважимо, як мало за нашими заняттями остає у нас часу на читання — то його втрата на безвартісну книжку, чи нецікаву газету прямо непростима. Це так, якби ми заспокоювали голод качаном з жапусти, викидаючи запашині овочі на смітник! Тому кожна грамотна людина, що бере книжку у руки — мусить знати, якій книжці варто присвятити час, а на яку шкода його тратити.

Є цілі теорії, які вчать людей судити і оцінювати книжку — є люди, які цьому заняттю посвячують увесь свій час і знання. Одні теорії кажуть, що книжкою літературної вартости — значить вартости стійної — є така, яка подобається найбільшій кількості людей. Але знаємо, що так звані "бестселлери" (книжки нових авторів, які через певний протяг часу продаються часто у мільйонах примірників) нерідко за рік-два стають цілком незанимаючими і ніхто їх більше ніколи не купить. Друга

теорія каже, що літературною є ця книжка, яка начитаній у книжках людині так подобається, що вона хоче прочитати її у друге. Ще інші знавці кажуть поставити на другому місці нашу приємність, а розглядати книжку так, як хемік, після певних научних засад, опертих на розсліди класичної літератури. Значить на розсліди книжок, що перетривали віки.

Але в книжках так, як в життю: тайна зацікавлення залежить від нашого знання. Найдемо у книжці тимбільше вдоволення, чим ширше наше знання, і чим менше у ній буде таких справ та проблем, про яких нічого не знаємо. Бо літературна книжка — це так, як мистецький образ, чи різьба: вона має нам дати приємність, чи інше духове зворушення, побудити нашу уяву, або заставити думати. Для цього людина мусить бути духово підготованою, хоч з цього не виходить, що лиш високоосвічені люди можуть читати літературні книжки.

Для кожної, навіть найменше образованої людини, яка вміє читати і хоче найти для себе вартісну книжку — мож таку книжку підібрати. Оповідання Марка Вовчка, Лис Микита, деякі поезії Шевченка з української літератури — промовляють до життя, уяви та розуму людини навіть з дуже обмеженим знанням. Але починаючи від таких книжок і за їх помічу вона може ступінь по ступневи переходити на щораз тяжчі літературні твори і найти у читанні приємність та вдоволення, яких ніщо не заступить. А побіч того зростати-ме духова вартість людини та розкриються перед нею нові світи людських взаємнн, духових переживань, чуттєвих справ.

Одиниці начитані у літературі та освічені у цьому напрямі, дають осуди про вартість нових книжок. Книжки давні, які перетривали літа, чи навіть віки, такі, що їх покоління за поколіннями читають і не начитуються — це класична література. Куліш, Шевченко, Марко Вовчок, Леся Українка, Франко і другі — це наша класична література. І коли нема у нас часу на це, щоб читати багато та дозволити собі витратити деколи хвилину на щось не літературного — берім у руки лиш таку книжку, яка становить тривалий пам'ятник людського духа. Таку книжку, що перетривала літа і перейде у грядучі покоління.

Клявдія Олесницька

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912, OF "OUR LIFE" PUBLISHED MONTHLY AT PHILADELPHIA, PA., FOR OCT. 1, 1945

State of Pennsylvania
County of Philadelphia

Before me, a Notary Public in and for the State and county aforesaid, personally appeared Mrs. Helen Lototsky, who having been duly sworn according to law deposes and says that she is the business manager of "Our Life" and that the following is, to the best of her knowledge and belief, a true statement of the ownership, management (and if a daily paper, the circulation), etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 411, Postal Laws and Regulations, printed on the reverse of this form, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business manager are:

Publisher, The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Managing Editor none.

Business Manager, Helen Lototsky, 866 N. 7th St., Philadelphia 23, Pa.

Editor, Claudia Olesnitsky, 151 East 81st Street, New York, N. Y.

2. That the owner is: (If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding one per cent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a firm, company, or other unincorporated concern, its name and address, as well as those of each individual member, must be given.)

The Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Philadelphia 23, Pa., Helen F. D. Lototsky, President.

3. That the known bondholders, mortgages, and other security holders owning or holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: (If there are none, so state.)

None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders, if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the company but also, in cases where the stockholder or security holder appears upon the books of the company as trustee or in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contain statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which stockholders and security holders who do not appear upon the books of the company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities than as so stated by him.

5. That the average number of copies of each issue of this publication sold or distributed, through the mails or otherwise, to paid subscribers during the six months preceding the date shown above is

(This information is required from daily publications only).

Helen Lototsky, Business Manager.

Sworn and subscribed before me this 27th day of September, 1945.

Emil Kulchycky

My commission expires January 2, 1949.

Слушність часто робить помилки, але сумління ніколи.

думає за мало.

Самолуб — це не є той чоловік, який за багато про себе думає; це той, який про других

Люди, які живуть у цьому переконанні, що у них чиста совість — дуже часто мають лиш коротку пам'ять.

Конвенція СУА відбудеться 8, 9 і 10 грудня, 1945

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

Річні Збори Головної Управи СУА. відбудуться в неділю, дня 23 вересня ц. р. в домівці Централі. Приявні були: Юлія Яремова, почесна голова; Олена Лотоцька, голова; Олена Штогрин, Анна Бодак і Олена Мудрик, місто-голови; Анна Сивуляк, Павлина Панамаренко і Ольга Василенко, секретарки; Марія Бабяк, касієрка; Аннета Кмець, Анна Бойко, Анастасія Вагнер і Олена Горбаль, председателки секцій; Марія Марусевич, Катерина Стефанович і Тетяна Костик, контрольна комісія; Антонія Кульчицька і Юлія Бурак, комітетові; Меданія Милянкович, редакторка англійської сторінки. Свою відсутність оправдала листовно і прислала звіт праці Марія Сена, місто-голова, з Детройту.

З отворенням зборів молитвою й хвилиною мовчанки в пам'ять покійних членок СУА., та синів членок СУА., що згинули у цій війні, рекордова секретарка Сивуляк прочитала звіт останніх зборів Головної Управи, й дала підсумок зборів Екзекутиви за останніх 9 місяців. По дискусії голова пропозувала зборам меморандум в справі азилу українських збігців в Європі, який після прочитання одноголосно одобрено вислати до: Президента Трумана, Секретаря Бірнса, генерала Маршала, Амбасадора Великої Британії Галифакса і амбасадора Франції Бюнетта, (по французьки). Одну копію вислано також до Федерації Жіночих Організацій, у Вашингтоні.

Фінансовий звіт дала секретарка фін. Панамаренко. Звіт був докладний, а саме: обчислення загального обороту грошей за пів року, півторарічний звіт кожного фонду зокрема, як теж річний та окремо піврічний виказ прибутків і видатків пресоного фонду, на яким опреться будучий бюджет „Нашого Життя.”

Контрольна комісія потверджуючи ці викази, заявила що не тільки книговодство Централі є в найкращому порядку, але теж господарка буда ведена ошадно і совістно.

По дискусії над цими звітами приступлено до нарад над програмою для молодечих відділів. В цій справі говорила панна Милянкович, редакторка англійської сторінки в „Нашім Житті” Вона казала, що СУА. мусить поширити програму для молоді, бо при такій активності як тепер, її сторінка не дасть бажаних успіхів. Ініціатива такої акції мусить прийти від Централі. По вичерпуючій дискусії, вирішено що конвенція в грудні ц. р. має призначити одну сесію для молоді, на якій вони малиб нагоду обговорити спосіб ділання, домагання, тощо. Для більш змістної програми буде форум для молоді з добримі бесідниками що обізнані в ділянці організування й системою ведення молодечих відділів в жіночих організаціях.

Не маючи, крім кількох молодечих відділів СУА. ширших звязків з нашою молоддю, рішено запросити їх дорогою відповідних оголошень в наших часописах.

Крім того просимо матерей Союзнок заінтересувати ваших дочок і як найширший круг молоді у вашій місцевості. Поза молодечі відділи СУА., які мають вислати на конвенцію овоїх правних делегаток, Союз Українок Америки запрошує нашу молодь прибути на цю важну й вельми цікаву сесію „форум” в неділю, 9 грудня, від години 1 до 5 пополудні.

Для вирішення відділів ще перед конвенцією

Ділянка фінансова Централі виказує, що цим разом конвенція мусить вже вирішити справу бюджету. Про це вже на минулих двох конвенціях говорилося, але не прийшло до головування, бо делегатки не хотіли дати рішальної відповіді. Як один з конвенційних проектів Головної управи СУА. буде підвишка річної вкладки відділів до Централі з 10.00 на 20.00 доларів річно, оставляючи всі інші фонди незмінними.

Всі знаємо що життєві обставини змінилися значно за останніх кілька років. Те, що колись вистарчало на вдежання великої родини, сьогодні не вдержить двоє, троє людей. Так само в організації. Десять доларів вкладки могло при дуже ошадній господарці Централі вистарчати, хоч не оставало на ніяке поширення хочби найважнішої ділянки. Інші фонди, які відділи прислали мали завжди свою ціль й призначення, й тому їх не можна було вжити для адміністраційного фонду.

З поширенням активності Централі, збільшилась теж праця, яку з надзвичайним зусиллям виконували уряднички Централі. Дійшло до того, що Централя не може довше обійтись без технічної помочі, та інших модерніших способів виконання цієї надмірної роботи, лишче, скоріше й докладніше.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

Річна вкладка: Відділ 54, в Бріджпорт, Па., за 1945, \$10.00; **Фонд конвенційний:** Відділ 5, в Детройт, Міш., \$10.00; **Ювілейний Дар СУА:** Відділ 21, в Брукліні, Н. Й., \$10.00; Анна Бодак 2.00 дол., Катерина Баран 2.50 дол.; Із срібного ювілею п. Володимира і Анастасії Вагнер, Джерзі Ситі, \$10.00; з 25-літнього ювілею п-ні Феленчак, Джерзі Ситі, Н. Дж., 5.00 дол.; Анна Бодак, Бруклін, Н. Й., \$6.00; Юлія Бурак, Філадельфія, 1.00 дол.; **Пресовий Фонд:** Відділ 36, Шикаго, 10.00 дол.; Клуб Воєнних Матерей, Філадельфія, 10.00 дол.; І. Боднарчук, Детройт, 3.50 дол.

Для Допомогового Комітету від відділу 21, в Брукліні \$100.00, передала п. Анна Бодак.

П. Панамаренко, фін. секр.
Марія Бабяк, касієрка.

З ПРАВИЛ ТОВАРИСЬКОЇ ПОВЕДІНКИ

Як знаходитися з чужими

Хочемо подати на цьому місці декілька правил, обовязуючих у товариському житті англо-саського світа. Їх необхідно знати у співжитті з Американцями, тимбільше, що в слід за засадою „що край то обичай”, вони дещо різняться від звичаїв прийнятих у нашому народі.

А що знання цього, як повести себе у товариських зносинах з людьми нерідко заважає на цілому життєвому успіхові людини та пошані для неї у других — треба, щоб діти та молодь вчилися звикати до них і у такий спосіб завчасу набирали товариської культури.

Бо у наші часи знання правил товариської поведінки, це не привілей самої лиш багатой, чи „панської” класи людей. У демократичному устрою вони обовязують кожну людину, бо кожна має рівне місце та доступ до так званого товариського життя. А там її успіх залежить лиш від цього, чи вона знає і перестерігає ці правила, які співжиття з другими

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Анна Пелюшак, з дому Стрілець, членка б. відділу СУА. в Рочестер, Н. Й., упокоїлася дня 4, серпня, 1945. По кійна осиротила пять дочок, з яких чотири замужні а одна служить в армії як W.A.C. Анна Пелюшак походила з села Покетинець, повіт, Рогатин.

З великим жалем членки б. відділу СУА. відвели Покійну на вічний спочивок, зложивши вінок на її домовину.

Спи дорога Сестро. Нехай земля прибраної Батьківщини буде Тобі легким пером.

Дня 2, серпня ц. р. відійшла від нас на вічний спочивок членка б. відділу СУА. в Рочестер, Н. Й. **Софія Павлович**. Осгавила чотири сини й одну дочку. Покійна походила з села Покетинець, повіт, Рогатин. Софія Павлович була доброю членкою б. відділу СУА. від самого заснування. За її щирю працею й прихильністю членки зложили вінок на домовину й відпровадити тлініні оставки на вічний спочивок.

Нехай пам'ять Софії Павлович остане завжди між нами, а земля буде їй пером.

Катерина Андрусів, секретарка б. від. СУА.

роблять приемнішим, більш згідним та гармонійним.

У товариському житті знакомимося з чужою людиною за посередництвом третьої особи, яку обі сторони знають. Тут обовязує таке основне правило: молодшу людину представляється старшій віком, але жінці представляють мушину, (Продовження на Стороні 8-ій)

Головна Управа звертається до відділів, справу підвишки у себе на зборах вирішити, так, щоб кожна делегатка могла дати відповідь на конвенції. Цієї справи довше вже відкладати не можна, без шкоди для діяльності організації.

Головна Управа стердила, що відділи не присилають своїх датків так обильно як першого року. Тому звертається до відділів Пресового Фонду не занедбувати.

Делегатки на конвенцію

Імена делегаток на конвенцію в грудні ц. р. будуть проголошені в „Нашім Житті”. Для того просимо не зволікати з висилкою повновастей до Централі. **Речинець 15 жовтня.**

Делегатки будуть уневажнені тим відділам, які до 15 жовтня не вирівнають залеглої річної вкладки й організаційного фонду, за 1944 і 1945 роки.

ЦЕНТРАЛЯ СУА.

Проф. Микола Чубатий

Картини Минулого України

ТЕМНА НІЧ ТА ПРОБУДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ . (1775-1914)

КАРТИНА ДЕСЯТА

Напочатку 20-го століття українське національне відродження прийняло вже такі динамічні розміри, що стало загрожувати цілості російської царської імперії. Свобідний розвій українського життя під Австрією став вже причиною міждержавних непорозумінь.

І дійсно українське питання стало одною із причин вибуху першої світової закрутки. Росія поставила собі за ціль забрати від Австрії Галичину, щоби і тут повести таку політику національного гнету супроти українців, яку досі стосувала Росія у себе в дома. Зібрати під свою владу всі українські землі, згнобити українське життя, а українську проблему зробити чисто внутрішньою справою Росії це були основні цілі політики білого царату в часі першої світової війни, вони теж лишилися незмінними і для червоного царату в часі другої світової війни.

А ми тую червону калину підіймемо . . .

Року 1914 вибухла довго очікувана та бажана для українського народу Перша Світова Війна, в яку вмішалася Росія, головний ворог українського народу. Було очевидним для кожного по чий стороні стати українцям. їм місце було по боці тих, що прямували до розвалення російської тюрми народів. Найбільше національно зріла Галичина приступила до організації українського національного війська, яке поки що малоб боротися по боці Австрії, однак в слушний час воно мало стати зв'язком армії української держави. По двіста літ на ново ожила українська військова сила, що як за часів гетьмана Мазепи поставила собі ціль підняти збройну боротьбу з Росією за волю України; це Українські Січові Стрільці. Українська молодь готова була і власною кров'ю, кров'ю символічної червоної калини припечатати справу визволення рідної землі!

Не диво проте, що Українські Січові Стрільці за свою боеву пісню вибрали стару козацьку пісню про червону калину:

„Гей у лузі червона
калина похилилася
Чогось наша славна
Україна зажурилася
А ми тую червону
калину підіймемо
А ми нашу славну Україну
гей гей розвеселимо.”

І дійсно ця перша українська армія наших часів сповнила свою історичну місію. Побоевища Маківки, Лисоні та другі стали заповітниками українського самостійництва. Українські Січові Стрільці дали свого духа Українській Галицькій Армії, Січовим Стрільцям та другим формаціям українського державного війська.

Та рівночасно ворог із сходу задавивши всяке національне життя на східній Україні залив Галичину та приєднав її до Росії. Цар Микола II теж “визволяв Галичину”, коли з балкони галицького намісництва у Львові проголосив: “Да не будетъ Подьяремной Руси!” А рівночасно сотки щонайкращих патріотів Галицької Землі, зі своїм духовим Батьком Митрополитом Андреем Шептицьким у проводі, мандрували на заслання в далекі сибірські сторони. Все життя українське під російською окупацією притихло.

Розвалиться домовина, а з під неї встане Україна . . .

Оці слова Шевченка сповнилися, коли 1917 р. розвалилася російська імперія будована катками України Петром I, Катериною II, Миколою I та другими її будівничими. Росія попала в хаос революції серед якого всі досі гноблені народи дістали змогу будувати власні держави.

Підчас коли Московщина потонула в хаосі соціальної революції, на землях немосковських народів перекочувалися бурю національної революції. Так теж було в Україні. Негайно по поваленню старого режиму в Києві створився тимчасовий національний комітет званий Центральною Радою, що переняв керму визвольної боротьби українського народу. Національний конгрес скликаний до Києва доповнив Центральну Раду новими представниками і тим чином Центральна Рада стала завязком українського парламенту, уповаженого говорити в імені українського народу. Його президентом став проф. Михайло Грушевський.

Центральна Рада складалася в більшості з представників двох соціалістичних партій — соціалістів-демократів та соціалістів-революціонерів. Старші досвідчені діячі українського національного відродження були відсутні від впливу на національне життя. Це мало згодом фатальні наслідки.

Українські соціалісти, що в більшості мали живі зв'язки з російськими соціалістичними партіями були переконання, що з російською демократією можна буде домовитися і в справі відбудови української держави, як члена всеросійської федерації. Було це помилкове переконання, що довго не давало змоги українській революції поплисти своїм національним руслом, бо воно постійно спрямовувало українські рішальні чинники бігти за російським возом.

Одні бігли за возом соціалістів більшовиків і звичайно докочувалися спершу до зради ідеї (української держави, щоб потім марно згинуть (Любченко, Скрипник, Шумський). Другі бігли за возом російських соціалістів меншевиків, ще інші за возом російських соціалістів революціонерів. На ділі не було великої різниці між російськими соціалістами та давнім царатом, бо ні одні, ні другі не хотіли зрікатися багатства України, її вугля, її манганцю, її пшениці та цукру.

Підчас коли українізована армія на двох своїх військових зіздах в Києві — та маси селянства домагалися рішучої національної революції, зрвання зі занархізованою Москвою та

будування власного національного життя, Центральна Рада спершу видигає домагання автономії України, згодом доперва висуває домагання української республіки в складі російської федерації. Доперва мирові переговори російських більшовиків з центральними державами приневолити Центральну Раду проголосити самостійність України 22 січня 1918.

Тим способом Центральна Рада змарнувала великанський запас революційної енергії українського вояцтва та селянства та не потрапила створити власної армії вважаючи українську армію за прояву реакційного милітаризму негідного соціаліста. Не диво проте, що Україна по проголошенню самостійності та по заключенню корисного Берестейського Мир у 9 лютого 1918 на ділі була беззахистною та була приневолена покликати німців та австрійців на поміч, щоб прогнати російських більшовиків, що залили більшу частину України та заняли Київ.

Не бракувало в цім часі світлих взорів українського героїзму, як бій української молоді проти більшовиків під Крутами, однак і найбільший героїзм молоді не був в силі заступити правильної армії веденої фахівцями. (Кінець буде).

Маруся Грабовецька

ОСІНЬ

“Ой ходить сон коло вікон,
А дрімота коло плота!”
Зжовкле листя осінь котить,
Хлипає на дворі слота
Осінь темна, непривітна —

Гострим вітром в шиби дзвонить,

Мрякою весь світ закрила,
Ходить полем і заводитьСумно в полі, глухо в борі,
Лиш берізка тихо плаче
Розпустила довгі віти,
А на віттях — ворон кряче

ФІЛІЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ В ДЕТРОЙТІ, МІШ.,

отсим запрошує шановне громадянство на

Святочний Концерт

получений з ВИСТАВОЮ УКРАЇНСЬКОЇ НОШІ, який відбудеться з нагоди ДВАЙЦЯТЬЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Ювілей протягнеться на дві концертні програми, а саме:

В СУБОТУ, 20 ЖОВТНЯ, Б. Р. на Західній Староні в Укр. Народнім Домі при Мартин ул., о год. 8 веч.

В НЕДІЛЮ, 21 ЖОВТНЯ, Б. Р., на Східній стороні в Українській Хаті при Грейлінг ул., о год. 4 попол.

ВСТУП \$1.00

На свято прибуде як гість п-ні Клявдія Олесницька, редакторка “Нашого Життя” і виголосить вельми цінний реферат.

Проситься сердечно шановне громадянство о численну участь.

Junior League Section

On Your Own

at the YOUTH FORUM, Sunday, Dec. 9th

Mildred
Milanovich

From time immemorial, each new generation has endeavored to carve its own niche of fame just a little higher, a little wider than the one laboriously carved out by the preceding generation. Therein lies the reason for youth's seeming dissatisfaction with the ways and the thinkings of their parents. A parent may offer to conquer the world and present it to his child on a golden platter, that child will always be dissatisfied, if it is a normal child, wanting to conquer the world himself, by fighting his own battles. Whether these battles will make him an

Eisenhower outsmarting a wily adversary, or a Don Quixote, tilting windmills, one truth is clear, he is on his own, the success or mistake is his very own, he did his own thinking.

It is a wise parent who accepts the above truth and guides his behavior toward his child by it. The parental niche may be high, wide and handsomely carved, but offering it to the child is useless; he wants one of his very own. And so it has always remained for any generation to merely "give a lift up" to the next generation, to carve a higher, better and handsomer mark of their own.

Wise too, is the youth who sees this offer of a "lift up" and takes advantage of it to reach a higher goal. A "lift up" has been offered by the Ukrainian National Women's League of America to American Ukrainian youth in the nature of a YOUTH FORUM to be held on Sunday, December 9th, from 1 to 4:30 p. m., at 849 N. Franklin St., Philadelphia, Pa., during the League's national 3-day convention.

In their own time, the members of the Soyuz Ukrainok have made their own memorable mark of progress, as evidenced by the reports tendered by executives and board members at their annual meeting on Sunday September 23rd, at their headquarters in Philadelphia. Sincere admiration must be shown for these mothers who foresaw in their youth, the need for this women's organization and built it, despite fearful and heartbreaking obstacles, into a League numbering thousands, with its own handsome treasury. Admiration too must be shown for their acceptance of the fact that youth in a new age has entirely different obstacles and problems to surmount and new heights to achieve. Hence their move to hold a YOUTH FORUM to be conducted entirely by young people. Here an opportunity will be given for youth "on their own" to present their problems, give voice to their hopes and aims, and to map out plans for surmounting the obstacles blocking off these hopes and aims.

Every person of Ukrainian descent has at one time or another, during school or college days, or in the time after, felt the desire to say: "Why don't we Ukrainians do this or that", or "Why don't our parents realize this or that." How many times have you heard your friends, or even yourself say: "Why can't Ukrainians sponsor music, (or dance, or choral) festivals." "Why can't we provide a fund or establish a center for this, or that."

Here is your opportunity to speak your mind, and to either offer a solution, or to request one. Remember, here you would be on your own, but if help is asked from the Women's League, they are always there.

...With the "lift up", the S. U. A. also offer the challenge: Will present day youth with its advantages, accomplish relatively as much as their parents have accomplished in their humble but sincere fashion?

It is up to the youth to answer.

To avoid time-wasting on theorizing, or on the re-hashing of subjects already threshed out at other youth conventions, why not submit your problem or question to this box now. If the subject is of interest to all youth, and should be undertaken by the Women's League, an earnest endeavor will be made to secure competent advice for a practical solution or a workable plan. However, no subject on political or religious matters will be discussed, as other youth forums have been established for this.

The Ukrainian National Women's League YOUTH FORUM is your opportunity to see a pet dream have a chance to come true.

Please address all questions in care of this box: 151 Hopkins Ave., Jersey City 6, N. J.

Memorandum

The Executive Board of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., has sent to President Truman the following memorandum:
September 22, 1945

We, the undersigned, in the name of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., an organization representing thousands of American Women of Ukrainian origin, take the liberty to submit to your kind consideration the following:

Memorandum on Displaced Ukrainians in Middle Europe

According to the official data of our military authorities and of charitable organizations, the European countries newly liberated by the Allies now harbor several millions of displaced persons from Eastern Europe, the majority of them being in the American zone of occupation. The larger portion of these people, as you doubtless know, are being repatriated to their former homelands.

About 1,250,000 displaced refugees, however, are reluctant, in fact they are vehemently opposed to their return to the Soviet Union, as they fear that on their return to Russian occupied territories they will again be subjected to relentless religious, social and national-political persecution, banishment to Siberia or to the Solovki Island, imprisonment, torture and even death. That these fears are not groundless is borne out by information contained in the news and private communications received from behind the closely guarded Soviet zone of occupation, from Lithuania, Latvia, Poland, Galicia, Ukraine, Bulgaria, and Yugoslavia — news describing mass executions, deportations and imprisonment of intelligentsia, clergymen, well-to-do-persons, kulaks (farmers) and many others.

The largest group among these unhappy, homeless, displaced people are the Ukrainians, who for technical reasons, are erroneously classified as "Poles" or "Russians," their classification being dependent upon what power ruled the land that they lived in the past. This classification does not take into account the ethnic, linguistic, religious and racial individuality of these people and consequently is a source of grave misunderstanding and needless cruel suffering of these unfortunates.

Our Allied Military Government authorities in the American Zone of occupation are obviously not cognizant of the fact that Poles and Russians are bitter enemies of Ukrainians. As a consequence they very often succumb to the misinformation handed out by the Soviet military commissars and wrongly interpret the unwillingness of Ukrainian refugees to return under Soviet rule, as a kind of sympathy to Germans. Accordingly they treat them as enemies. We have reliable information of such cases where American officers unknowingly played into the hands of the Soviet Police by

forcibly delivering these unfortunate Ukrainians into the toils of the Russian's "Gestapo." This occurred when Ukrainian women, slave laborers in Germany, although unwilling to return to Soviet Union, have been forcibly delivered by American military detachments to Russian military guards in spite of these women's desperate pleadings not to be delivered into the hands of their well-remembered persecutors.

Many of our prominent people in America have already received hundreds of letters from these refugees. We can say that every third family of Ukrainian Americans has relatives among these displaced people in Middle Europe. It is a calamity which reaches the proportions of general disaster.

Being a women's organization, especially interested in the welfare of our suffering kinsmen abroad, we have to emphasize that the majority of these refugees consist of women and children, whose lives have been subjected to two brands of totalitarian rule. We have been reliably informed of the numerous instances where Ukrainian girls, rounded up in their high-schools in the native Ukraine by the conquering Germans, and forbidden even to return home for clothes, let alone bid farewell to their families, had been herded into railroad box cars and shipped to Germany as slave laborers. Their fate was never learned by their families for years. Nevertheless, many of these girls would prefer to remain where they are, rather than be returned to their Soviet-ruled homeland, where they would be abused and persecuted, or be banished to Siberia or to Solovki. This fate awaits them and their kinsmen for their tenacious age-old belief in, and their continuous fight for, the democratic ideals, particularly the establishment of a truly independent and democratic Ukraine — an ideal, abhorrent to the foreign and totalitarian rulers of Ukraine.

In view of these deplorable conditions we submit this grave matter to your kind consideration in the name of Christian humanity and high American ideals, as well as for the honor of our American flag under whose protection these displaced Ukrainians now live. And we humbly beseech you to do anything in your power to ameliorate these conditions, to restore the human rights and dignities to these displaced persons.

Particularly we request you:

a) to instruct our military authorities in occupied zone Germany, Austria and Czechoslovakia, that people of Ukrainian origin should be treated as a separate group, should be segregated in separate camps and not be mistaken for Poles or Russians;

b) to grant these stranded Ukrainians the right of asylum and not to repatriate them against their will.

c) to grant these Ukrainians the right to organize their charity committees under the surveillance of the

(Continued on page 6)

MEMORANDUM

(Continued from Page 5)

American authorities;

d) to extend to them the help of the UNRRA and American Red Cross

e) to allow our representatives to be sent abroad as intermediaries between our military authorities and Ukrainian refugees;

f) to allow the Ukrainian-American Relief Committee to send help in food, clothes and money to our unfortunate kinsmen.

As Americans, cherishing highly the ideals of liberty and personal rights to human treatment for every individual of whatever race or religion, we express our belief that you will take up this matter with the proper authorities and help provide relief and protection to these hundreds of thousands people who suffer merely because they believe in the same ideals of liberty, freedom and equality which are the heritage of American people.

For the

UKRAINIAN NAT'L WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

Helen F. D. Lototsky,

President

Annette L. Kmets,

Chairman, Public Relations

Anna Sywulak,

Secretary.

This memorandum has also been sent to Secretary of State James F. Byrnes; Chief of General Staff, Gen. Marshall; Ambassador of United Kingdom, Sir Edward F. Lindleywood Young; Ambassador of France, Monsieur Henry E. Bonnet, and General Federation of Women's Clubs in Washington D. C.

MEMORANDUM TO THE PRESIDENT OF THE U.S.

Dear Mr. President,

The Michigan Headquarters of the Ukrainian National Women's League of America, representing six major branches of the said organization appeal to you in behalf of thousands of Ukrainian Displaced Persons scattered throughout Central Europe to intercede, that they may not be forcibly deported to the Soviets.

They love their native land, but dare not return to it, because in most cases it would mean imprisonment, banishment to the wastelands of Siberia or execution. This is due mostly to the well known sentiment of the Ukrainians who cherish the immortal idea of a complete independence of the Ukraine, which they rightfully deserve and are entitled to.

In their behalf and in the name of humanity and fair play we earnestly beg of you to do your utmost to help obtain for them an asylum either in FREE EUROPE, which is at present under the American sphere of influence, or the AMERICAS, wherein they may live in true democracy and freedom.

Detroit Council of the Ukr. Nat'l Women's League of America Inc.
Branches: 5, 16, 23, 26, 31 and 37.

SUBSCRIBE TO "OUR LIFE"

AND KEEP IN TOUCH WITH THE WOMEN'S WORLD

S. U. A. ADOPTS RULES OF EMMA A. FOX

For rules and statutes not specifically set forth in the official By-Laws or the S. U. A., the Executive Board of the Soyuz Ukrainok at their annual meeting of September 23rd, voted to abide by the rulings as set forth in Emma A. Fox's book *Parliamentary Usage*, as their guide to meeting procedures in the future. S. U. A. Junior Leaguers are urged to procure at least one copy for reference and guide at their own meetings.

ACTIVE COUPLE FETED

The silver wedding anniversary of Mr. and Mrs. William Wagner of Jersey City, N. J., was the occasion of a large surprise party tendered the couple by the Women's Democratic Club, Br. 22 of the S. U. A. Both Mr. Wagner and his wife, who was former national president of the S. U. A. and is present head of Br. 22, for years have taken a leading role in the city's Ukrainian activities. Their popularity was evidenced by the presence of almost 200 guests, who came bearing handsome gifts. Festivities were opened by a prayer and blessing by the Very Rev. V. Lotowycz. The guests, after enjoying a delicious dinner prepared by the club members, contributed \$45 in donations to Ukrainian causes. Of this amount, \$10 each was donated to the local church, the Ukr.-Amer. War Relief Fund, the S. U. A. Jubilee Fund, the Basilian Fathers' Radio Program and \$5 to the Catholic newspaper "The Way."

UKRAINIAN COSTUMES FOR CHILDREN

After reading last month's article on the Ukrainian National Costume, a young Ukrainian mother requested this page to follow it up with an accompanying one on children's particularly girls' costumes.

Possibly from purely sentimental reasons, many Ukrainians have been wont to let their little Marys and Annas appear at concerts, plays or dances in costumes far too large or elaborate for a child. These mothers would never think of letting their daughters appear anywhere in the mother's coat or dress, yet these same mothers have forced these children, at Ukrainian affairs, to stifle in too-big jackets, or skirts or shirts. How many times have you seen a child clamber up on the stage in a skirt too big for her, which has been hastily rolled up and bunched around her waist and usually has succeeded, by the end of the appearance, in coming loose and hanging in an uneven, ludicrous manner.

Why not be sensible and give the child a costume appropriate to her years and one that is her very own? It need not be expensive or take too much time to make. Children love to show off, so why not give her a Ukrainian outfit she can wear any day to school or to the park or to church?

The costume need not, and indeed for a child, should not be elaborate. The young mother mentioned above spoke of seeing one of Lesya Ukrainka's little-girl costumes at a museum in Ukraine. She thinks the same style, described here, would be very attractive and practical now.

A simple blouse, with full, short sleeves, round high neck has the tra-

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Повакаційні пляни відділу 1. С.У.А.

В "Жіночій Громаді" відділ 1. С.У.А. відбулися збори дня 12 вересня ц. р. Предсідателька К. Пелешок в короткій промові привитала членки і заохочувала до дальшої праці для добра і розвою організації.

На зборах обговорювано різні точки, а між іншими піддано під дискусію проєкт діяльності на біжучий рік. Рішено брати дальшу участь в збиранню і сортуванню одежі для потерпілих в війні, як це дотепер наше товариство виконує. Рішено відновити членську вкладку до Допомогового Комітету за рік 1945, як рівнож прибирати фондів на дальшу допомогу для наших потерпілих в Європі. На перший заклик Допомогового Комітету "Жіноча Громада" дня 1. липня ц. р. на вічу в Нью-Йорку передала суму \$100.00, які то гроші зложили на своїх зборах наступні членки: п-нна С. Абрагамовська \$15.00; по \$10.00 п-ні: К. Пелешок, П. Дерех і М. Гулягрюцька; по \$5.00: Е. Кравчук, А. Бенцал, Е. Серединська, А. Колтон, М. Чернецька, К. Стречак, К. Дроздик; А. Кметь \$1.00. — Разом \$81.00, а решта з каси.

Також предсідателька піднесла важну справу а саме, щоб приєднувати молодь до нашої організації, а особливо мами, щоб вписували своїх доньок в additional shoulder decoration cross-stitched in a simple design, with a tiny design decorating the neckline. The full, short skirt and small, sleeveless, fitted jacket is made of the same fine-wool printed challis, of a color becoming to the child, with the print of very small flowered design. Her narrow apron is a juvenile white and has a small border of cross-stitching at the lower edge, to match the shoulder design. Her belt, though narrow to fit her size, is practical, because she will always find many uses for it through the years, and it is really authentic. A single strand of corals is enough for a little girl to hope for till she is really grown up. Low shoes and white socks are practical and appropriate for her.

The costume is completed with a wreath of flowers, artificial or real, kept necessarily simple in form and having several narrow ribbons of various colors attached around the back. Even a little girl will appreciate embroidered ribbons, if you can get them.

The wreath and apron may be eliminated leaving an outfit quite acceptable and becoming for wear to school or church.

Contrast this costume with the cumbersome, top-heavy outfits the children have been given to wear heretofore, and you will agree, we are certain, that it is time our Ukrainian children appeared well-dressed in their Ukrainian costumes.

ряди С.У.А. через свої відділи. У цій справі також забрала голос п-нна С. Абрагамовська, ширше її обговорюючи. Опісля вивязалася дискусія після якої членки радо прийняли і зараз вписали своїх доньок в членство, а які членки не мають доньок, то вписали свої похресниці. Отже зроблено гарний початок і дай Боже, щоб кожний відділ пішов нашими слідами, а це буде найкращий дарунок для Союзу Українок Америки в його 20-літній ювілей, коли придбаємо якнайбільше молоді у члени у цьому році.

Жіноча Громада святкує свій 25-літній ювілей і з цієї нагоди дає виставу — драму в п'яти діях "Невольник", яку відіграють знані наші артисти під управою п. М. Іванова з панєю М. Гребенецькою при пляні. Вистава відбудеться дня 7. жовтня в годині 6. вечором в салі церкви св. Юрія при 6. вулиці в Нью-Йорку, і на неї запрошує всіх доволочних членів С.У.А. і гостей.

Катерина Пелешок

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

На добрі цілі

Товариство імени Ольги Басарабової 46. відділ С.У.А. уладило несподівану гостину з приводу 25-літнього весільного ювілею панства Михайла і Марії Насевичів.

На цю гостину прибули майже всі членки Товариства; як також прибула мати п-ні Насевич і син, який служить при американській армії.

З цієї нагоди членки вручили ювілятам гарний срібний дарунок.

Гості забирали слово і склали щедри побажання ювілятам. Теж не забули про добродійні установи. Збірка принесла \$74.00. Цю суму розділено так: \$24.00 на дальматики до місцевої парохії; \$15.00 для Централі С.У.А. на її ювілейний дар; \$13.00 на часопис Шлях; по \$5.00 на українські радіо-програми; \$2.00 на Запомоговий Комітет.

П-ство Петро і Катерина Протасевичі дарували від себе \$10.00 на Дім Старців.

Секретарка

БРОНКС, НЮ ЙОРК.

Свято Батька у 8. відділі С.У.А.

У перше за час існування нашого відділу дня 17. червня ц. р. ми відсвяткували Свято Батька з великим моральним успіхом та прошевим приходом. На святочну програму зложився концерт і забава, які відбулися у церковній салі. Концертну програму розпоча-

(Продовження на Стороні 8-ій)

Юлія М. Шустакевич

До Ювілею Союзу Українок Америки в Детройт, Міш.

Жіноцтво Детройту і околиці пригтовляється до величавого ювілейного свята. Живчиком цілої праці є місцева філія США, в якій гуртується доволі чимало шість відділів, і яка стоїть на чолі ювілейного свята.

Від самого початку проголошення Централією США Двадцять-Літнього Ювілею Союзу Українок Амер., по наших відділах велась жива дискусія, якби то найкраще відсвяткувати цей ювілей, якби то найкраще пошанувати свою організацію та своїх провідниць і яку пам'ятку оставити суспільству на спомин цього ювілею.

Кожна діяльна організація з нагоди такого важного моменту, як ювілей, складає якесь приречення на будуче, жертвує на народню ціль, чи започатковує нову фундацію. Це все робиться саме на спомин такої хвилини, в якій організація входить у нове десятиліття, на новий шлях. Представниці місцевих відділів на зборах Філії теж заявили, щоб з нагоди ювілею зібрати дар на народню ціль. Не богата наша організація, не багаті і наші відділи, тому і не княжий буде наш ювілейний дар. Та проте, буде він ширий, сердечний і корисний для нашої суспільності.

„І чужого научайтесь
Сього не цурайтесь“
писав Шевченко у своїх творах. Наші відділи все мають на увазі ці незабутні слова і тепер з нагоди свого ювілею присвячують грошевий дар на Український Католицький Каледж у Стемфорді, бо там саме наша молодь „научається чужого, але й не цурається свого“ Та не тільки „не цурається свого“ у цій школі, але навпаки, плекають там своє рідне слово, переховують у своїм музею Українське мистецтво та інші історичні і пам'яткові речі. В цій научній установі куються сталі характери, які на ціле життя будуть тямити про обов'язок боронити українську справу.

Союз Українок в Детройті був і є все прихильний українським навчальним установам, тому рішив з нагоди Двадцятьлітнього Ювілею США, подарувати Український Католицький Каледж у Стемфорді.

Добігає два роки, як США почав видавати свій орган „Наше Життя“ який є правдивим виразником праці українського жіноцтва. Розгорніть сторінки Нашого Життя, прочитайте і приляньтесь цій праці, яка ведеться по відділах США. Почисліть ці десятки, а то й сотки доларів, які жертво-

вано на різні добродійні українські і американські зли. А тих-же доларів не згорнено пригорщами, так собі, легенько. Щоб зібрати ці гроші, членки вірно служили своїй організації, ширю та охоче працювали і саме на це, щоб своєю працею зібрати фонди і віддати їх на народні цілі. Юсь на сторінках Нашого Життя можна бачити цю працю як на долоні, тому наші відділи з нагоди ювілею обдарують теж свій часопис „Наше Життя“

Моїм обов'язком є згадати особу п-ні Клявдії Олесницької, яку здається сам Бог привів тут поміж нас, а Централія США використала це і запросила її редагувати „Наше Життя“ Був це справді щасливий вибір. Членки наші радіють, бо якраз матимуть нагоду повітати п-ні Олесницьку в Детройті. Прибуде вона до нас як гість і в часі ювілейної програми виголосить святочний реферат.

Дітройтські відділи збираються відсвяткувати ювілей США справді величаво. Святочна програма простягнеться на два вечери — 20 і 21 Жовтня б. р., в якій, побіч гостинного виступу редакторки „Нашого Життя“, співатиме молода місцева співачка Катруся Шандаківна, вельми побажаний Дівочий Хор А-Капелля під батотою Стефанії Андруевич та мішаний хор ім. Котляревського під управою свого довголітнього диригента п. Дмитра Атаманця.

Одною з визначних атракцій ювілейної програми буде вистава Української Ноші, до якої будуть передані відповідні пояснення.

По святочній програмі відкриється для гостей буфет в українському стилі, пригтований українськими господинями-членками США.

Філія США із своїми відділами сердечно запрошує цілу українську громаду на свято Двадцятьлітнього Ювілею і вірить, що громада наша відгукнеться численним збором і так оцінить цю двадцятьлітню працю нашої організації, при цім додасть членкам охоти і сили на нове десятиліття дальшої праці. Многі з членок вжей хиляться під літами, присипані срібним волосом, та всетаки з бодрою душею, з новою надією глядять в будучність, в якій обіцяють дальше працювати для розвою США і для добра суспільності.

Пишучи ці рядки, насуваються різні думки і питання: Що сталось з нашою матір-

Лоренс К. Френк

Молодь має свої проблеми

(Переклад з англійського)

Від редакторки: Ця стаття є докінченням першої частини, розпочаючої у 8 числі „Н. Життя“, яку при ломанні числа у друкарні через помилку не вміщено у наступне, зн. дев'яте число. Прохаємо читачів вибачення!

Конфлікти дітей з родичами набирають сили, коли хлопець чи дівчина стає перед проблемою прийняття на себе життєвої ролі людини, чи жінки. Це значить, коли він чи вона має рішитися на те, яким мущиною, зглядно якою жінкою хоче бути, та в зв'язку з цим стає перед завданням вивчитися лекцію поведінки супроти противного пола. Самій молоді дуже важко приходиться розв'язати безліч питань та загадок, які тоді стають перед нею. Багато з молодих людей будучи дітьми жили у фалшивому понятті вини, а навіть сорому за різницю полів. А на цьому тлі родичі сподіваються, щоб їх діти стали нормальними мущинами і жінками зі своєї сторони не помагаючи їм вийти побідною рукою з цих усіх труднощів.

Для молодих людей не це найважливіше, „відки беруться діти“ та які є біологічні завдання у продовжуванні людського роду. А саме на самому виясненні цих справ обмежується так зване сексуальне вивчення організації Союзу Українок? Чи цей великий, стихійний зрив краювого жіноцтва, який піднявся в часі першої світової війни — зник, пропав?!

Яка страшна руїна! Яка велика кривда!

Віriamo однак, що тих ідей, які засадив Союз Українок в серцях нашого жіноцтва не знищить ніяка сила, і хоч вони розбіглися по всій Європі як сполохані птахи, то однак Союз Українок живе в думках кожної членки і коли тільки вернеться нагода, він знова процвіте і розвинеться ще з більшою силою. Ми тут у вільній країні, користуємось свободою слова і своєю діланню, в часі ювілею США повинні зложити приречення, щоб, коли прийде час і нагода, ми подали помічну руку нашим сестрам союзанкам до відбудови краювого Союзу Українок. Ми є віткою цього великого пня, який воєнна заверуха повернула з корінням і з цієї вітки, з вільної землі Вашингтона простягнеться коріння назад на рідну землю.

Так мабуть судья велить. Плекаймо-ж нашу організацію, працюймо для її розвою, бо перед нами великі обов'язки, які ождидають нас в новому десятилітті.

ховання молоді, кермоване старшими. Молодь хоче знати, яке є життєве значіння любови, і як погодити полове життя з етичними аспіраціями та ідеалами, про які читає у книжках. Вона хоче знати, яку роллю відіграє любов лагідність, альтруїзм, щедрість у навязанні відносин з особами противного пола.

Родичі не тільки не дають молоді у цих справах ніяких вказівок, але викликають у неї ще більше замішання та опір сварками та погрозами. А це, що хлопці та дівчата часто бачуть сьогодні у своїх родинних домах — не вчить їх багато про щасливі та тревалі подружжя. І тут знова молодь попадає у внутрішній конфлікт спричинений з одної сторони лояльністю до родичів — з другої погордою до їх нездарности у так важних життєвих справах.

Мусимо теж памятати, що у юнацьких літах хлопці і дівчата інтересуються усім цим, що діється в дома і громаді. Діточі поняття про подружжя, родину, бізнес, вірування, політику і т. д. захитуються під відкриттям, що люди і їхні інституції не є такі прості та ідеальні. Слідє у молоді тоді час трагедій та розчарувань на родичах та дорослих — тимбільше болючих, що у цих літах молодь наповнена альтруїзмом та ідеалізмом. І саме тоді ця любов до других та ідеалізм під впливом цинізму старших марнується і гине. Молоді люди стають циніками на взір страхих, а ті тоді беруться закидати їм недостачу ідеалізму, грубий раціоналізм і инче. Усе те, чого вони самі молодь навчили!

В юнацькій віці молоді люди живуть глибоко переняті засадничими питаннями релігії, філософії етики, людських взаємин і суспільного устрою. Над цими усіми справами вони хочуть говорити та спорити, бо мусять найти для себе вияснення та відповідь. Мусять знати, як жити, і для чого жити. Мусять наставити напрям і позем своїх аспірацій та скристалізувати своє „я“

Це все для молоді важкі і важні проблеми, головню сьогодні, коли вона виростає у замішаній, змінчивій суспільності, де мусить відіграти громадянську роллю більшого значіння, як його мала молодь минулої епохи. А на родичах, школі, церкві та організаціях лежить обов'язок подати молоді у цих справах помічну, до-свідчену руку.

БРОНКС, Н. Й.

(Продовження зі Сторони 6-ої)
ла п-ні Джума, голова 8. відділу, вітаючи усіх приявних батьків та гостей і попросила п-ню Хомів до переведення програми.

Десятилітня Марія Марко відіграла на піані американський національний гімн, після чого співав хор під проводом п. Гупало. Дівчинка-танцюристка Наталя Дроздик при грі на піані п-ні Олени Змендик відтанцювала гарний так, а семилітня Таня Лугик виголосила віршик "Шануй батька, дитино" та заспівала піснюку "Ой пливаю по Дунаю"

Опісля пописувалася грою на піані Оленка Копчак, а осьмилітня Марія Почак при супроводі на піані Олени Змендик відтанцювала гопака і козака.

По цих точках програми п-ні Хомів попросила голову Округної Ради в Нью Йорку п-ню П. Бенцаль до слова, яка так широко заговорила до наших батьків, що неодному сльози з очей потекли. Після промови п-ні Бенцаль прочитала листа, який одержала від Об'єднаного Комітету в Нью Йорку в справі допомоги нашим братам в Європі додаючи від себе слова заохоти до жертв для цих нещасних, яким доводиться жити в холоді, голоді та непевнім завтра.

Приявні негайно відгукнулися на зазив п-ні Бенцаль і зложили 40 дол. 35 цент. на Допомоговий Комітет у Філадельфії. Збирали п-ні: Копчак і М. Форгач.

Свято покінчилося відспіванням українського національного гімну та подякою п-ні Джуми для приявних за прибуття, а членок 8. відділу СУА за підготовку свята. Дякуючи п-ні Хомів за вивчення дітей п-ні Джума висказала радість, що у святах, у яких колись мами виступали — тепер пописуються їх діти, або й внуки українським словом та піснею. Дякувала п. Гупало за виступ з хором, а членкам М. Гелета, К. Сінковській, М. Колчак, К. Влох і Е. Корпало за працю в кухні.

До зібраних на святі 40. дол. відділ 8. СУА. доложив з каси 60 дол. і разом 100 доларів передано до Об'єднаного Комітету, як жертву на допомогу Українцям.

Ева Хомів, секретарка.

ІДУТЬ ДОБРИМИ СЛІДАМИ

За почином Філії СУА в Детройті, п'ятий відділ СУА в Гемтремку, Міш., вислав листа до секретаря стану Джеймса Ф. Бирнса, за підписом головн відділу Анни Войтович та секретарки Павливи Будзол.

Лист вияснює трагічне положення Українців в Європі, які відмовляються вертати під комуністичну диктатуру Советів.

Апелює до ідей, за які Америка веде цю війну, а на яких основі Україна має право жити свободним, державним життям. Українські жертви війни — це щедра ціна за її волю.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Відділ 36 СУА в Шикаго, уладив недавно пікнік з якого ухвалено 10 на пресовий фонд "Нашого Життя".

Уряд відділу дякує членкам за численну участь, та працю в уладженні цього пікніку.

Марія Шемердяк, секр.

3 ПРАВИЛ ТОВАРИСЬКОЇ ПОВЕДІНКИ

(Продовження зі сторони 3-ої)
хочби він був сідоголовий і на становищі, а вона малошо-не підліток.

Прізвище особи, якій незнакогого представляємо, говоримо спершу, вживаючи після цього слова "презент", або "інтродус". Коли наприклад жінці представляємо мушину, кажемо: "Місс Сміт, мей ай інтродус то ю Містер Норман?"

Коли між незнакомими мала різниця віку, чи становище, врешті коли знакомимо когось неформально, при будьякій нагоді — тоді виголошуємо тільки оба прізвища: "Місіс Джонс — Місіс Бленк".

Представляючи комусь старшому чи другій жінці свою доньку, мати каже: "Місіс Сміт, діс іс май додер Мері", або якщо вона замужна: "Май додер Мері Бравн". При ніякій нагоді не повинна мати представляти свою доньку як "Місс" або "Місіс".

Своїй жінці представляє чоловік мушину у такій формі: "Містер Бравн, ай шуд лайк то інтродус ю то май вайф". У подібний спосіб жінка представляє свого чоловіка, називаючи його "май госбенд", а ніколи "містер".

Не треба вживати таких форм, як наприклад: "Містер Джонс, шейк гендс віт містер Сміт", або "ай вант то мейк ю акваїнтед". При ніякій нагоді не треба теж називати одну з двох незнакомих собі осіб "май френд" тоді, коли їх собі представляємо. Мож казати "моя тітка, сестра, чи вуйко", але називати одну особу приятелем, ми наче робилиб натяк на це, що друга ним не є.

Що сказати, коли нас представлено другій особі? Найбільш властивим у всіх обставинах є звичайне "Гав ду ю ду?" Не говорім "Плізд то міт ю", бо це вважається злою формою, а "ай ем вері глед то міт ю" лиш тоді, як нагода познакомиться з даною людиною справді зробила нам велику приємність. У одному випадку треба пані дому сказати щось більше, як "гав ду ю ду", а це, коли когось чужого впрова-

3 нагоди 20-літнього Ювілею СУА

Театральний гурток "Калина" під управою М. Іванова

ставить для

НЮЙОРСЬКОЇ ОКРУЖНОЇ РАДИ СУА

Народно драму в 6-ох діях зі співами

"МАРТА СИРОТА"

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 11 ЛИСТОПАДА, 1945

в Гали Гр. Кат. Церкви св. Юрія в Нью Йорку

ПОЧАТОК 5:30 ВЕЧ.—ВСТУП 83 Ц.

джено до її хати на гостину, — очевидно за попереднім її дозволом. Такій чужій людині зараз при привітанні треба висловити кілька приятних слів підкреслюючи, що господиня справді рада з її прибуття. Бо воно зрозуміле, що цей гість мусить дістати запевнення, що він не надуживає чиеїс гостинності. Тільки тоді буде міг добре себе почувати при такій товариській нагоді.

Коли подавати руку? Муштини завсіди подають собі руку, коли їх зі собою познакомлено, жінки як захотять. Але залежить від жінки, чи вона простягне перша руку мушину, якого її представлено, чи ні. Перший чи другий відрух — оба вважається у жінки правильною товариською поведінкою.

Чи вставати з місця при знакомленні? Пані дому у часі гостини встає і підходить з привітанням до кожного гостя, що входить в хату — до жінки і мушину. Дітей треба вчити, щоб вставали з крісла при приході старших у кімнату, і стоячи ждали поки ці не сядуть. Жінка-гість протеж не встає з місця, коли її когось представляють, мушину завсіди, як вітається з жінкою.

При яких нагодах нема товариського обов'язку знакомити людей зі собою? Коли один гість входить у нашу хату саме у таку хвилину, як другий виходить — господиня не має обов'язку знакомити їх зі собою. Також як двоє людей йде разом вулицею і одна з них стріне когось собі лиш знакомого — може задержатись з ним на коротку розмову без представлявання його свому товаришеві. Підчас цієї розмови товариш йде кілька кроків вперед, поволи, а не задержується і чекає настирливо на знакомлення.

Коли мож себе самому комусь представити? У товариському житті самому себе мож представити лиш такій людині, яка є добре знакомою, чи приятелькою когось з нашої родини. При стрічі з такою людиною кажемо наприклад: "Місіс Нормен, арнт ю а френд оф май модерс? Ай ем місіс Смітс додер", але лиш тоді, коли па-

ні Норман справді жиє у приятних зносинах з нашою матю. Представлявання себе самому людям, незв'язаних близько з нашою родиною, вважається тут несмажною настирливістю.

ПЕРЕПИСНА РЕДАКЦІЯ

П. Катерина Нечесна з Джерзі Сіті, п. С. П. Боднар з Дітройту, п. Анна Глинна з Ленгстаф, Огтеріо, п. Юстина Баран з Філадельфії: Грошеві посилки за часопис передано до адміністрації "Нашого Життя".

П. Марія Василенко, Дітройт: Вашу зміну адреси подала до адміністрації "Н. Життя".

Др. А. Кібзей, Дітройт: Щира дяка за прислає. Помістимо у листопадовому числі.

В справах передплати "Нашого Життя", грошевих посилок за продані числа, датків на пресовий фонд, оголошень і інших адміністраційних — прохаємо звертатися прямо на адресу адміністрації газети:

Ukrainian National Women's League of America
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARket 1320

Обслуга в день і ночі

**MR. & MRS.
MIKE SYWULAK
CAFE**

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.